

ת"פ 53412/10/20 - מדינת ישראל נגד מלקמו זרו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 53412-10-20 מדינת ישראל נ' זרו
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מלקמו זרו

הנאשם

בשם המאשימה: עו"ד נעמה לסרי

בשם הנאשם: עו"ד ארז צברי

הכרעת דין

עובדות כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום, בין הנאשם לבין ט' (להלן: המתלונן) קיימת היכרות שטחית. בתאריך 24.10.2019 הגיע הנאשם לגן ציבורי בו ישבו המתלונן וחבריו, ואמר לכולם "שלום". בשלב זה אמר המתלונן לנאשם ש"ידלג מעליו" כיוון שאינו חש בטוב. בהמשך תפס הנאשם בחולצתו של המתלונן בשתי ידי, השכיבו אחורה על ספסל בו ישב המתלונן, הכה באגרופים בפניו, בחזהו ובידיו, ולא חדל עד שאנשים שהיו במקום הפרידו אותו מהמתלונן. במהלך האירוע נתפסו אצבעותיו של המתלונן בין חורי הספסל והן התנפחו. המתלונן פונה לקבלת טיפול רפואי בחדר מיון, שם נמצא שנגרם לו שבר בעצם הסירה והורכב לו גבס ספייקה. עוד צוין בכתב האישום שבמהלך האירוע, "בנסיבות שאינן ידועות למאשימה במדויק", נפגע גם הנאשם ונגרם לו קרע בגיד מיישר אצבע 5 ביד ימין ומשקפיו נשברו.

3. בתשובת הנאשם לכתב האישום נטען שהנאשם אכן הגיע למקום, אולם המתלונן הקניט אותו, וכינה אותו בין היתר במילה "מסריח", זאת ללא כל סיבה. הנאשם המשיך ללכת, המתלונן קם, תפס לנאשם את המשקפיים, שבר אותם, סובב את אצבעו של הנאשם וגרם לו לשבר בגיד שלא התאחה עד היום. בתגובה הכה הנאשם את המתלונן בפניו על מנת להדוף אותו. לטענת ב"כ הנאשם היה מקום להגיש כתב אישום דווקא נגד המתלונן, והסיבה היחידה לכך שהוחלט על הגשת כתב האישום נגד הנאשם הייתה העובדה שהוא מסר שמות של שני עדים שאישרו את גרסתו.

דיון - ראיות התביעה

4. מטבע הדברים עד התביעה המרכזי היה המתלונן, כאשר כבר בפתח הדיון הוגשו הודעותיו במשטרה, בהסכמת הצדדים, כחלק מהחקירה הראשית (ת/1, ת/2). בהודעתו הראשונה (ת/1), שניתנה 3 ימים לאחר האירוע, סיפר המתלונן שכאשר ישב על ספסל בגן העיר, הגיע הנאשם, אותו הוא מכיר, לומר לו שלום. המתלונן אמר לנאשם ש"ידלג עליו" כי הוא לא הרגיש טוב. הנאשם אכן עבר אותו, אולם אז חזר והחל להכותו. לדבריו, הנאשם תפס אותו בשתי ידיו, השכיב אותו אחורה על הספסל "ונתן לי בוקסים בפנים, בחזה ובשתי הידיים ואז הוא תפס לי את היד ימין שלי וסובב לי אותה והיא נשברה". עוד טען שאצבעות ידיו נתפסו בחורים בספסל ועקב כך התנפחו. בשלב זה אנשים הפרידו ביניהם. בהערת החוקרת שגבתה את הודעת המתלונן צוין שלא נצפתה כל נפיחות באצבעו של המתלונן, אולם מאחר שעדותו נגבתה 3 ימים לאחר האירוע, בהחלט יתכן שהנפיחות נעלמה.

בעדותו ציין המתלונן שמות של ארבעה אנשים שהיו במקום בזמן האירוע. גם בהודעתו השנייה, מסר שמות של 2 עדים, אולם הדגיש שהיו במקום עדים נוספים, והוא אף מסר את שמותיהם.

5. הודעתו השנייה של המתלונן (ת/2) נגבתה באזהרה, זאת לאור טענות הנאשם כלפיו. בחקירתו הכחיש המתלונן שכינה את הנאשם "מסריח" או בכל כינוי אחר. המתלונן הכחיש שתפס את משקפיו של הנאשם או שאחז באצבעו, הסיבה שלטענת הנאשם נתן בגינה אגרוף למתלונן. בחקירתו הראשית לא סיפר המתלונן את הסיפור ברצף, אלא נשאל שאלות בקשר להתרחשות. המתלונן שב ואמר שבמקום ישבו עוד מספר אנשים (עמ' 7 ש' 29; עמ' 8 ש' 8; עמ' 8 ש' 32; עמ' 9 ש' 1), והכחיש שאמר לנאשם שהוא "מסריח".

לדבריו, הנאשם "קם ותפס אותי ואני נפלתי למטה, כאשר כתוצאה מהנפילה קיבל מכה גם באצבע (הצביע על אצבע שמאלית אמצעית ביד שמאל), וכאשר ניסה לקום, תפס לו הנאשם את ידו הימנית (עמ' 7 ש' 32-33). משנשאל המתלונן לגבי טענתו שאצבעותיו נתפסו בין שלבי הספסל, השיב שהדבר לא אפשרי ושמשפט זה "נכתב לא נכון". ואולם, מיד לאחר מכן, שינה המתלונן את גרסתו ואמר שהאצבעות כן "נכנסו" (המילה בה השתמש המתלונן) וכי ביקש שיוזעק אמבולנס למקום (עמ' 9 ש' 17).

6. המתלונן שלל מכל וכל את האפשרות שנגע בנאשם (עמ' 8 ש' 2). משנשאל בחקירה נגדית האם כינה את הנאשם "מסריח", שלל גם טענה זו, ותיאר שהנאשם אמר לו בשפה האמהרית ש"תצא לך הנשמה" בלשון קללה ובאופן שאינו מקובל בעדה (עמ' 11 ש' 9-2), מלים שלא הזכיר בהודעותיו במשטרה או בחקירתו הנגדית, ושאותן אמר עמוד 2

רק כאשר החל להישאל בחקירה נגדית שאלות בקשר לטענת הנאשם שהמתלון קלל אותו. משנשאל מדוע לא אמר זאת במשטרה, להבדיל ממלים אחרות שנרשמו שאמר (כמו למשל "דלג עליי"), עמד על כך שדווקא כן אמר זאת. משנתבקש להסביר את השוני בגרסאות, נימק זאת בכך שבן משפחתו של הנאשם עובד במשטרה ועל כן כתבו את דבריו לא באופן מדויק. המתלון אישר שאמר לנאשם "תדלג עליי" ושהנאשם אמר שלום לכולם פרט לו (עמ' 11).

7. את טענת הנאשם לפיה הוא נחבל באצבעו כתוצאה מאחיזת המתלון את האצבע, דחה המתלון מכל וכל, והציע אפשרות לפיה הנאשם נחבל כתוצאה מהמכות שהנאשם נתן למתלון (עמ' 12 ש' 28).

8. גרסת המתלון הייתה עקבית, בעלת רצף סיפורי והיגיון פנימי, ומצאתי לתת בה אמון מלא. המתלון דיבר בשקט וברוגע, והרושם שהתקבל הוא מעדות אמינה וחזקה, על אף קיומם של פערים שאינם משמעותיים בין גרסתו במשטרה לבין גרסתו מעל דוכן העדים. אכן, מדברי המתלון לא ניתן לקבוע בוודאות האם החבלה נגרמה כתוצאה מתפיסת אצבעותיו בספסל, כפי שמסר בהודעתו במשטרה ובגרסה מאוחרת שמסר בבית המשפט, או שמא ממכה שקיבל, כפי שהעיד בבית המשפט. ואולם, בין כך ובין כך, עולה מדברי המתלון בצורה ברורה שהחבלה נגרמה כתוצאה ממעשיו האלימים של הנאשם כלפיו. כפי שנראה להלן, ישנו חיזוק בראיות התביעה לכך שאצבעות המתלון נתפסו בספסל.

9. בכל הנוגע לנזק שנגרם לו, סיפר המתלון כבר בפתח דבריו שהוא מרגיש כאוב במקום הפגוע, וכי הוא נזקק לתרופות, בלעדיהן הוא מתקשה לתפקד. עוד סיפר שהוא סובל מכאבי גב ומתקשה להתכופף, ובשל כך מתקשה למצוא עבודה (עמ' 7).

10. חיזוק לגרסת המתלון ניתן למצוא בעדותו של טדסה גזיי.

העד בן ה-77 סיפר בפתח דבריו שהוא מכיר הן את המתלון והן את הנאשם, והשיב בשלילה לשאלה האם הוא מרגיש קרוב יותר לאחד מהם (עמ' 15).

את האירוע תיאר באופן הבא: בשעה שהמתלון היה בעיצומו של משחק קלפים, הגיע הנאשם ואמר "שלום" לכולם. כאשר אמר "שלום" גם למתלון, המתלון לא ענה לו. "ואז הוא בא תפס לו את הצוואר ותפס לו את היד. ואז הלכנו לכיוון שלו, אנחנו הלכנו אני ועוד אחד בשם לטאו והפרדנו אותו בכוח. שנינו הפרדנו אותו בכוח. שאלתי את מלקמו למה עשית ככה, למה אתה מרביץ, הוא אמר לי כי הוא לא ענה לי לשלום" (עמ' 15-16). משהתבקש להדגים את האופן בו תקף הנאשם את המתלון, הדגים אחיזה בצוואר, אחיזה בפרק יד ימין וסיבוב יד ימין. בחקירה הנגדית אמר שהנאשם נתן למתלון תחילה אגרוף, לאחר מכם אחז אותו בצווארו ובהמשך "הדביק אותו לספסל" ואז נתפסה למתלון היד (עמ' 21 ש' 12-13). תיאור דומה מסר העד גם בחקירתו הראשית (עמ' 16). עוד הוסיף שלאחר האירוע אמרו הוא וחבריו למתלון ללכת למשטרה, אולם המתלון הלך לבית החולים. טדסה סיפר שעמד במרחק של כ-5 מטרים מהאירוע וניגש לעבר השניים מיד לאחר שראה שהנאשם תוקף את המתלון.

11. טדסה שלל את גרסת הנאשם לפיה המתלון שבר את משקפיו, והסביר שהם נשברו בשעה שהוא ואדם נוסף הפרידו בין הנאשם לבין המתלון (עמ' 16 ש' 22). לשאלת בית המשפט השיב שכאשר אמר "הפרדנו אותו בכוח", התכוון לכך שהוא וחברו תפסו את הנאשם והפרידו אותו מהמתלון (עמ' 21 ש' 29-33). משנשאל כיצד יכול להסביר שאצבעו של הנאשם נשברה אף היא, השיב שיתכן שהדבר נבע מהמכה שנתן הנאשם למתלון (עמ' 21 ש' 9).

12. טדסה שלל מכל וכל את גרסת הנאשם לפיה המתלון היה תוקפן בצורה כלשהי כלפי הנאשם, או שכינה אותו "מסריח" או ששבר את משקפיו (עמ' 16 ש' 22). נהפוך הוא, מיד לאחר שהפריד בין הנאשם למתלון, שאל את הנאשם מדוע תקף את המתלון, והנאשם השיב לו: "כי הוא לא ענה לי שלום" (עמ' 16 ש' 3). לטענת ההגנה, לאור דברי העד שהוא שאל את הנאשם מדוע תקף את המתלון, ניתן להבין שהוא לא ראה את תחילת האירוע. ואולם, מהתיאורים שמסר טדסה עולה באופן חד משמעי שלאורך כל האירוע הנאשם היה התוקפן ואילו המתלון היה הקורבן. מכל מקום, טדסה אינו מתאר בשום מקום שראה את המתלון אוחז בידו של הנאשם, ומכאן שגרסתו אינה עולה בקנה אחד עם טענת הנאשם לפיה הוא נתן למתלון אגרוף לפניו על מנת להשתחרר ממנו לאחר שהמתלון אחז את ידו, ובכך שולל מניה וביה את טענתו לקיומה של "הגנה עצמית". נהפוך הוא. טדסה אמר מפורשות שהנאשם תפס את המתלון ולא שהמתלון נגע בצורה כלשהי בנאשם (עמ' 20 ש' 5).

13. גרסתו של טדסה הותירה עליו רושם אמין. התרשמתי שטדסה לא ניסה להעצים את האירוע, הוא הסביר שאין לו דבר וחצי דבר נגד הנאשם, ושיחסיו עם המתלון אינם חבריים. עוד הוסיף שמידת ההיכרות שלו עם המתלון ועם הנאשם זהה והסביר שהוא חדש יחסית בשכונה. את המתלון תיאר טדסה כמי שמגיע בשגרה למקום המפגש בגן, אולם יושב בודד ומעט רחוק ומשחק אתם רק לעתים רחוקות. את הנאשם תיאר טדסה כמי שעובר במקום מדי יום, אומר שלום, ממשיך בדרכו ולא יושב לשחק עם האנשים במקום (עמ' 19 ש' 30-33).

14. ניכר היה שטדסה זכר היטב את האירוע, דייק בתשובות שמסר, לא ניסה להעצים את האירוע או להכפיש את הנאשם. במהלך הדיון השיב טדסה במהירות רבה על השאלות לגביהן נשאל. כאשר התריס מולו ב"כ הנאשם שהוא כלל לא ראה חלק מהתרחשות, הרים טדסה את קולו, והשיב לסנגור בטון עצבני ונעלב, לא פעם ישירות בשפה העברית תוך וויתור על התרגום, באופן שהעיד על כך שהוא נפגע עד עמקי נשמתו מכך שמישהו מעז לפקפק ביושרו.

15. חיזוק נוסף לדברי המתלון וטדסה ניתן למצוא בעדותו של עד הראייה השני שהיה במקום, איצ'או סימעון. גם סימעון סיפר שמידת ההיכרות שלו עם המתלון ועם הנאשם זהה. מדבריו ניכר היה שהוא מנסה שלא להפליל את הנאשם, כאשר היה חשוב לו להבהיר נקודה זו כבר בתחילת דבריו: "...אני לא צד בעניין לא למלקמו ולא לט', אני מעיד באופן ניטרלי" (עמ' 23 ש' 4). ברוח זו של חוסר רצון "לתפוס צד", ענה סימעון לשאלה "מה קרה?" בתשובה: "ט' ישב, הם ממש התנגחו ואז ראיתי אותם. ואז ראיתי שהפרידו ביניהם..." (עמ' 23 ש' 27) והתשובות שמסר מיד לאחר מכן). תיאור כללי ו"הדדי" זה ממחיש היטב את חוסר הרצון של סימעון לתאר את פרטי האירוע על מנת להימנע מאי הנעימות הכרוכה בהפללת הנאשם. במהלך עדותו לא הובהרה הסיבה לחוסר הנעימות שחש סימעון, בין אם הדבר נובע מגילו המתקדם ובין אם הדבר נובע ממסורת כזו או אחרת (ראו בהקשר זה שאלת ב"כ הנאשם לטדסה עמ' 17 ש' 26 בקשר לאפשרות מעורבות של גורם מגשר, ושאלתו לסימעון בעמ' 26 ש' 15-16 בקשר לאפשרות לפנות לזקני העדה). ואולם, ניכר היה שבהמשך עדותו העד "השתחרר", ומהתיאורים שמסר עלה שהוא ראה רק את הנאשם תוקף

את המתלון ולא להיפך. להלן אביא מספר דוגמאות מדבריו: "ראיתי את מלקמו שולח את הידיים שלו לט"; "...ראיתי שהוא (הנאשם) הרים ידיים"; "בקיזור ראיתי שהוא נתן לו מכות (מדגים תנועה של אגרוף קדימה)"; "אני ראיתי אותו מרחוק שולח את היד בצורת אגרוף" (עמ' 24); "ראיתי אותו שולח ידיים"; "הוא (הנאשם) תפס אותו"; "הוא תפס אותו עם הספסל שלח את הידיים קדימה לאגרוף" (עמ' 25).

16. במהלך אחד מהתיאורים הדגים סימרון באופן ספונטני ומבלי שהתבקש את תנועת הנאשם, כאשר תוך כדי התיאור הניח את ידו מתחת לצווארו של המתורגמן. משנשאל על כך הסביר שעשה כן "כדי לסמן שמלקמו תפס אותו" (עמ' 25 ש' 32-33). סימרון הסביר שהוא עמד במרחק של כעשרה מטרים מההתרחשות. עוד סיפר שלאורך האירוע המתלון ישב ואילו הנאשם עמד. הנה כי כן, על אף הרושם שנוצר לפיו סימרון עשה כל שניתן על מנת להתחמק או להימנע מלהפליל את הנאשם, הרי שכאשר השיב לשאלות שנשאל עלתה תמונה ברורה לפיה הנאשם היה התוקפן ולא המתלון.

17. עוד עולה מדברי סימרון, שעל אף שהוא נפגש מאז האירוע עם המתלון, הרי שהמתלון מעולם לא פנה אליו או סיפר לו על האירוע (עמ' 27 ש' 28-29), זאת להבדיל מהנאשם שהתקשר אליו באחד הימים, שאל אותו שאלות בקשר לעדות, והבהיר לו: "גם הוא (המתלון) אח שלי וגם אתה אח שלי". בהמשך השיחה הציע סימרון לנאשם להיעזר בזקני העדה במטרה "שיעשו גישור בין המסוכסכים" על מנת לסיים את הסיפור "ברוח טובה", אולם מאז לא שמע ממנו (עמ' 22-23).

18. מדברי סימרון עולה שלא ברור אם ראה את תחילת האירוע (ראו למשל דבריו בעמ' 27), אולם גם אם היית מניח לטובת הנאשם שלאגרוף שנתן למתלון קדם מעשה אלים כלשהו מצדו של המתלון (וכבר עתה אומר שאינני מקבל טענה זו בהעדר עד שתומך בה), הרי שמתיאורים שמסר סימרון עולה באופן ברור שלפחות בשלב בו הוא ראה את ההתרחשות, הנאשם הוא שהיה התוקפן ואילו המתלון לא תקף אותו בשום צורה שהיא. מכאן, שיש לדחות את טענת הנאשם לפיה התגונן מהמתלון וכפועל יוצא מכך לדחות את טענתו לקיומה של הגנה עצמית. במאמר מוסגר אציין שגם מספר החבלות בגופו של המתלון, כמו גם פיזורם על פני מקומות שונים בגופו (ת/3), אינם מתיישבים את טענת ההגנה העצמית, והם אף אינם עולים בקנה אחד עם גרסתו לפיה הכה את המתלון פעם אחת בלבד.

19. במענה לשאלת ב"כ הנאשם השיב סימרון שהוא כלל לא ידע שלנאשם נשברו האצבע והמשקפיים (עמ' 28), ומכאן שהוא אינו יכול לשפוך אור בנקודה זו.

גרסת הנאשם

20. מנגד, גרסת הנאשם הותירה עליו רושם בלתי אמין.

כך, התיאור שמסר בקשר לתחילת האירוע אינו סביר, שכן לדבריו, על אף שלא היה מסוכסך עם המתלון, כינה אותו המתלון במילה "מסריח" ואף אמר לו ש"יוציא לו את הנשמה", זאת סתם כך בתגובה לאמירת שלום. תמיהה זו

מתחזקת אף יותר בשים לב לתיאור שמסר הנאשם לפיו בכל פעם שהוא עובר במקום הוא מברך לשלום את הנוכחים, ובכלל זה את המתלונן. משנשאל בחקירתו הנגדית מדוע החליט המתלונן לתקוף אותו דווקא באותו יום, השיב שאינו יודע (עמ' 36). מכאן שגם בכל הנוגע לחילופי המילים שקדמו לאירוע האלים, עדיפה עליי עדותו של המתלונן, שמלבד ההיגיון הפנימי שבה, אף נתמכה על ידי טדסה.

21. נוסף על כך, גרסת הנאשם סותרת את גרסת עדי התביעה, שהעידו שהמתלונן כלל לא קם לעברו של הנאשם. קושי נוסף בגרסת הנאשם עולה מדבריו לפיהם ברגע שהמתלונן אחז את משקפיו, הנאשם הדף אותו. ומאילה מתבקשת השאלה - אם אכן כך היו פני הדברים והאירוע הסתיים בהדיפת המתלונן, מדוע היה צריך להפריד בינו לבין המתלונן? מעבר לאמור, לא ניתן להתעלם מהעובדה שבחקירתו במשטרה הודה הנאשם שנתן למתלונן "בוקס בפנים שלו" (ת/4 ש' 13), בעוד שבמהלך עדותו בבית המשפט ניסה לרכך את תיאור המכה ובחר להשתמש במילה "הדפתי" (ראו למשל עמ' 30 ש' 26).

22. נראה שהנאשם אף הפרז בחומרת הפגיעה שנגרמה לו, שכן לאחר האירוע הוא לא מיהר להגיע לבית החולים שכן סבר שמדובר בפגיעה קלה בלבד (עמ' 32), זאת בשונה מהמתלונן שפנה באופן מיידי לקבלת טיפול רפואי, ורק לאחר מכן פנה להגיש תלונה במשטרה. נוסף על כך, הודה הנאשם ששיקר לצוות בית החולים, עת מסר להם שהחבלה נגרמה לו כתוצאה מנפילה. הנאשם הסביר שהתבייש לספר שהיה מעורב באירוע אלים. בשים לב לגילו, מקום עבודתו וטענתו כי מעולם לא היה מעורב באירוע אלים, הסבריו אלו מקובלים עליי, ומשכך לא אזקוף את ה"שקר" לחובתו. ואולם, כאמור, אמירה זו מצטרפת לאמירות בעייתיות נוספות שמסר, כמפורט לעיל.

23. הנאשם הדגיש מספר רב של פעמים את העובדה שכאשר היה במקום הייתה לו נפילת סוכר, זאת במטרה להמחיש עד כמה היה חלש באותה נקודת זמן. בין היתר אמר הנאשם: "...באותו יום שהגעתי היה לי סוכרים פה, את (פונה לתובעת - ע.מ) לא מכירה את עצמך ולא את האנשים. אי אפשר להכיר את הסביבה. ברגע שיש סוכר לא מכירים כלום" (עמ' 34 ש' 6-7). על כך מצאתי להעיר, שמלבד העובדה שמדובר בעדות כבושה ושמצבו הרפואי של הנאשם, בין אם ביום האירוע ובין אם באופן כללי, לא הוכח במהלך המשפט ולו בראשית ראייה, הרי שדווקא נפילת הסוכר יכולה להתיישב עם התנהגותו האלימה ועם איבוד השליטה של הנאשם, באופן בו תיארו עדי התביעה את התנהגותו. מכל מקום, מדברי הנאשם עצמו אנו למדים שגם המתלונן, שאף הוא אינו אדם צעיר, מקבל קצבת נכות, ומכאן שגם מצבו הגופני אינו מיטבי.

24. הנאשם ניסה להמעיט בערך עדותם של שני עדי התביעה, כאשר טען שהם מקורבים למתלונן. למותר לציין שגם גרסה זו היא גרסה כבושה, אותה לא מסר הנאשם בחקירתו במשטרה, בתשובה לאישום או בחקירתו הראשית. הדעת נותנת שכלל שהיה אומר זאת בשלב מוקדם יותר, היו שני העדים נחקרים על כך חקירת שתי וערב במסגרת פרשת התביעה.

25. מעבר לאמור, על אף שאין חולק על כך שבמקום נכחו מספר אנשים מלבד המתלונן, טדסה וסימעון, לא זימן הנאשם ולו עד אחד מטעמו, זאת על אף שמדובר באנשים שגרים באותה שכונה ועל אף שהנאשם העיד בעצמו שהוא נוהג לעבור במקום ולברך את האנשים בחולפו על פניהם. הנאשם תירץ את מחדלו זה בטענה שהוא אינו יודע כיצד

מתנהלים בבית המשפט (עמ' 34). ואולם, גם אם הנאשם לא מסר את שמוטיהם במהלך חקירתו במשטרה, הדעת נותנת שלאחר שהוגש נגדו כתב האישום והוא החל להסתייע בסנגור, היה ביכולתו לזמן עד שיעיד לטובתו, ככל שהיה כזה בנמצא. בנסיבות אלו, בחירתו של הנאשם שלא לזמן עד הגנה נזקפת לחובתו ויש בה כדי לחזק את ראיות התביעה.

26. עוד מצאתי לציין שהן במהלך עדותו של הנאשם והן במסגרת סיכומיה טרחה ההגנה להדגיש פעם אחר פעם את עברו הפלילי הנקי של הנאשם, בניסיון להוכיח שמדובר באדם ללא רבב. טענה זו אין בידי לקבל שכן, כידוע, קיומו של עבר פלילי של נאשם או העדרו אינם מלמדים על אשמתו או על ניקיון כפיו בתיק אחר.

27. ב"כ הנאשם מיקד טיעוניו בכך שבמקום היו אנשים נוספים, מהם לא נגבתה עדות. בפרט ציין את שני האנשים שישבו על הספסל עם המתלונן ושיחקו עמו בשעה שהנאשם הגיע למקום. המתלונן אינו חולק שאכן היו במקום אנשים נוספים, אולם ציין מספר פעמים שאמר זאת לחוקר, תוך שנקב בשמותיהם של אותם אנשים. נכון הדבר שמוטב היה לה ליחידת החקירות לגבות עדות גם מאנשים נוספים, אולם לא כל מחדל של המשטרה מעורר ספק או מוביל מיניה וביה לזיכויו של נאשם. במקרה שלפניי ראיות התביעה הן מוצקות, לא ניתן לטעון שהמתלונן ניסה להסתיר את קיומם של האנשים הנוספים ונגבו בכל זאת עדויותיהם של שני עדי ראיה. מכאן שאין מדובר במחדל של המשטרה, וודאי שאין מדובר במחדל היורד לשורשו של עניין.

בהקשר זה יש לציין את מאמצי המשטרה לזמן לעדות פעם נוספת את שני העדים מהם נגבתה ההודעה, גם אם העדים סירבו להגיע למשטרה בפעם השנייה (נ/3, נ/4).

סיכום

28. גרסת המתלונן הותירה עליי רושם חיובי ביותר. מעבר להתרשמותי הישירה מהמתלונן, הרי שעדותו נתמכה על ידי התעודה הרפואית ועל ידי שני עדים נוספים. שלוש העדויות השתלבו אחת עם השנייה, וגם אם נמצאו פערים ביניהן, הרי שאין מדובר בפערים משמעותיים, ואת חלקם ניתן להסביר בפערי תרגום, הן במשטרה והן בבית המשפט. מכל מקום מעדותם בבית המשפט התרשמתי שמדובר בעדים רציניים שלא באו להפליל את הנאשם על לא עוול בכפו, כאשר ניכר היה שהעד סמעון עשה כל שניתן על מנת שלא למסור גרסה שתפגע בנאשם.

29. מנגד, מצאתי פערים וחוסר היגיון בגרסת הנאשם, שבחלקה הייתה אף כבושה. חיזוק נוסף לראיות התביעה מצאתי בהימנעותו של הנאשם להביא עדים מטעמו, זאת על אף העובדה שהיה ביכולתו לאתרם במאמץ קל. לאחר שמצאתי שבמהלך האירוע המתלונן לא התרומם לעברו של הנאשם, וכאשר לא הוכח שהמתלונן הכה את הנאשם (בין אם לפני שקיבל אגרוף מהנאשם ובין אם לאחריו), ומשניתן הסבר אפשרי לפציעתו של הנאשם, נשללת טענתו לקיומה של הגנה עצמית. מעבר לאמור, גם אם ביקש הנאשם להתגונן מפני המתלונן, לא ברור מדוע היה צריך לתת למתלונן מכת אגרוף בפניו, שהרי יכול היה להסתפק בהדיפתו, ולא ברור מדוע היה צריך להכותו במספר מקומות בגוף.

30. נוכח כל האמור מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשפ"ב, 18 נובמבר 2021, במעמד הצדדים